

RADSTOCK, Z., LORD

En vädjan till de oomvända : En kallelse att tjena Gud, eller hvarför dröjer du? : Två tal

Stockholm : Palm & Stadling i distr.
1879

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Seel.
upptyg
(P. 1.)

En vädjan till de oomvända.

En kallelse att tjena Gud

eller

Hvarför dröjer du?

Två tal

af

Lord Radstock.

Stockholm,
tryckt hos A. L. Normans Boktryckeri-Aktiebolag,
1879.

Pris: 15 öre.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

En vädjan till de oomvända.

En kallelse att tjena Gud

eller

Hvarför dröjer du?

Två tal

af

Lord Radstock.

Stockholm,
tryckt hos A. L. Normans Boktryckeri-Aktiebolag,
1879.

En vädjan till de oomvända!

"Hvarför dröjer du?" Jag åstundar allvarligen att ställa denna fråga till dem, hvilka ännu äro oomvända. Mången finnes säkerligen här som minnes de omständigheter, under hvilka denna fråga framställdes. Den framställdes till en man, hvilken på sitt sätt hade varit mycket gudfruktig, hvilken var i hög grad allvarlig, mycket nitisk och hvilken var fullkomligt öfvertygad om, att han vandrade på den rätta vägen. I sin stora ifver tjenade han helt och hållet den religion, han ansåg vara den sanna, och till en viss grad hade han Guds ord att stödja sig på. Denne man framgick på sin fåviska bana, stridande emot sanningen, stridande emot Herren Jesus Kristus. Paulus säger, då han i Apost.-Gern. 22 kap. 3 v. talar om sig sjelf och sin omvändelse: "Jag är en Judisk man, född i Tarsus i Cilicien, men uppfödd här i staden vid Gamaliels fötter, granneligen lärd uti fädernes lag, hafvande nit om

Gud, såsom ock J alla i denna dag". Märk, detta var icke nog; det gjorde icke tillfyllest att vara nitisk, att handla med allvar. Det finnes en mängd människor, som hysa den fruktansvärda förvillelsen, att om en person handlar allvarligt, måste han blifva frälst. Detta håller icke stånd, hvarken i religionen eller i naturliga ting. Om en människa menar allvarligt, då hon tager in gift, skall det hindra giftet från att skada henne? Om en människa går in uti en eld, troende den icke skall bränna, skall det hindra elden från att bränna henne? Eller om en människa i allvarlig mening störtar i vattnet, hindrar det vattnet från att dränka henne?

Paulus säger, att han hade nit om Gud. "Och jag hafver förföljt denna vägen (säger han) allt intill döden, bindande och kastande i fängelse både män och qvinnor, såsom ock öfverstepresten mig vittne är och hela hopen af de äldsta, af hvilka jag hade emottagit bref till bröderne och for till Damascus att föra ock dem, som der voro, bundna till Jerusalem, att de skulle blifva näpste. Så hände sig, vid jag var på vägen och kom inemot Damascus, vid middagstid, att ett

stort sken af himmelen ljungade kring om mig hasteligen". Efter det han hade vandrat i hvad han tänkte vara ljus, men hvilket i verkligheten var hans eget förstånds och förnufts mörker, sken ett stort ljus kring om honom. Han var lik en person, som jag såg för icke länge sedan och som berättade för mig, att han forskade, forskade och forskade, och att han läst *den* boken och *den* boken. Då han hade slutat, frågade jag: "Godt, har du funnit lugn? Känner du den glädje och frid, hvilken frälsta syndare känna?" Ack! det fans intet lugn der, och hvarför? emedan han sökte frid i det menkliga förnuftet.

Det sanna väsendet af evangelium är, att det är ett ljus *från Gud*, ett vittnesbörd *från Gud*, en uppenbarelse af ting, hvilka människan icke uppfattar med sitt *naturliga* förnuft, såsom det säges oss i 1 Corinth. 2 kap. 9 v.: "Det intet öga sett hafver, och intet öra hört, och uti ingen människas hjerta stiget är, det hafver Gud beredt dem, som Honom älska. Men oss hafver Gud det uppenbarat *genom sin Ande!* ty Anden utransakar allting, ja, äfven Guds djuphet".

Och åter säges det i v. 14: "Den *naturliga* *menniskan* förnimmer *intet* af det Guds Ande tillhörer, ty det är henne en galenskap och hon kan icke begripa det, ty det måste *andeligen dömas*". Det var en gudfruktig man, som jag talar om, och jag vågar påstå, att J alla ären gudfruktiga på edert sätt. Men jag frågar eder: Är edert ljus ett ljus *från himmelen*? Är det *din egen mening* eller Guds du följer? För min del skulle jag icke våga lägga mig ned att hvila utan att stödja min frälsning på *Guds mening*. Om Gud säger, att jag är frälsad, har jag Guds tydliga ord att förlita mig på, och jag är icke rädd att framträda inför Hans åsyn, men åsigter, idéer och förut fattade meningar, erhållna genom uppfostran, skola icke hjälpa dig, när du står framför den Allsmäktige Guden. Dina åsigter skola icke rättfärdiga dig inför Guds domstol.

Ett ljus kom från himmelen, och Saulus hörde en röst, sägande: "Saul, Saul, hvi förföljer du Mig? Och jag svarade: Ho är Du, Herre? Sade Han till mig: Jag är Jesus af Nazareth, den du förföljer". På ett annat ställe (Apostl.-G. 9 kap. 5 v.)

förekommer den anmärkningen, hvilken icke är antydd här: ”Dig är svårt att spjerna mot udden”. Finnes icke några här, hvilkas samveten ofta hafva påmint dem, att de icke vandra på den rätta vägen? Har icke Guds Ande ofta gifvit edra samveten samma väckande budskap, och visat, att J icke voro färdiga — icke frälsta? J hafven försökt att bortkasta denna tanke och att få frid genom att glömma Honom, bortresonerande Guds sanning: dig är svårt att spjerna emot udden. Huru kommer det sig, att personer gå sin väg, då man talar till dem om deras själar? Det kommer deraf, att de icke hafva något *svar* — de må säga att det sker därför, att de icke tycka om att vidröra sådana heliga ämnen, men i verkligheten sker det därför, att *de icke kunna gifva något svar*. Jag tror mig kunna säga att det här finnes några, hvilka äro gudfruktiga till en viss grad och till hvilka sanningen har kommit genom böcker eller genom någon särskild bemedling af Gud. De äro öfvertygade om, att icke allt är rätt hos dem, och de finna det hårdt att spjerna emot deras samvetes udd. De försöka att rusa framåt i verlden,

och säga: "Välän, genom Guds nåd skola alla blifva saliga till slut"; ännu finnes samvets-
 udden. Det är det lefvande Ordet, som Gud
 sänder, i en tyst, sakta hviskning, som skall
 säga dig sanningen. O, om du blott ville
 stanna och lyssna till den; om du blott ville
 tillåta, att detta sår undersöktes och sedan
 helades! Jag ber dig gör icke motstånd,
 spjerna icke mot udden.

"Jag svarade: Ho är Du, Herre?" Per-
 sonen som talade till honom var Han, hvil-
 ken han trodde hafva blifvit dödad som en
 bedragare några år förut. Men denne per-
 son var Guds Son, hvilken hade uppstått
 ifrån de döda, och nu talade till honom.
 Han igenkände rösten. Erkänner du, att
 Herren Jesus Kristus kallar dig i ditt arbete
 eller dina nöjen, då du går framåt i verlden
 med mer eller mindre af gudsfruktan. Du
 hör Honom kalla dig och uppmana dig följa
 Honom. Hvad är ditt svar till Honom?

"Och Herren sade till mig: Stå upp och
 gå in i Damascus, och der skall dig sagdt
 varda om allt det dig förelagdt är till att
 göra". Här fans en man som var öfverbe-
 vist, men ännu icke förlåten. Han var en

man som såg, att han vandrade på orätt väg, och som blef ledd att fråga efter vägen. Ett är dock att fråga efter vägen, och ett annat att finna den; en sak är att söka och en annan att erhålla förlåtelse; en sak är att ropa efter frälsning och en annan att hafva blifvit frälst.

”Och efter jag såg intet för den klarhetens skull, som gick af det skenet, vardt jag ledd vid handen af mina följare, som med mig voro, och kom in i Damascus. Der var en gudfruktig man efter lagen, benämd Ananias, som hade ett godt rykte när alla Judar, som der bodde; han kom till mig och stod och sade till mig: Saul, käre broder, haf din syn igen. I samma stunden fick jag min syn och såg honom. Då sade han: Våra fäders Gud hafver beredt dig, att du skall känna Hans vilja och se den Rättfärdige och höra rösten af Hans mun, ty du skall vara honom ett vittne för alla människor om det du sett och hört hafver; och nu, hvarför dröjer du? Stå upp och låt dig döpa och två af dina synder, åkallande Herrans namn”. Nu ser du honom sökande, och underkastande sig att undervisas af en

man, som han en eller två dagar förut skulle hafva tyckt vara ytterligt ovärdig att lyssna till. Denne man frågar honom: "Hvarför dröjer du?" och tillägger: "Stå upp och låt dig döpa och två af dina synder, åkallande Herrans namn". Detta är just rätta punkten för eder, oomvända. Jag sjelf har funnit det så, annars skulle jag icke komma att tala derom. Jag har funnit verkligheten deraf, och det gläder mig att säga det, så hafva åtskilliga andra här. Vi hafva fått denna salighet och vi och hvarje Guds barn på jorden framställa denna fråga: "*Hvarför dröjer du?*" Hvad väntar du på? Paulus måste hafva tänkt för sig sjelf: "Godt, jag har förföljt Guds kyrka och gjort allt hvad jag kunnat emot Guds Ord. Jag måste begynna ett nytt lif, jag måste förbättra mig och då, när jag kommit till ett visst tillstånd, skall Gud kanske hafva förbarmande med mig". Var detta det budskap som gafs honom? Nej, det var — "Stå upp och låt dig döpas och två af dina synder, åkallande Herrans namn".

Tillåt mig här säga ett ord om döpelsen. Jag vågar påstå, att hvar och en här kunde

säga: "Jag har blifvit döpt", men kommer du ihåg, att det finnes två slag af döpelse, eller, riktigare, tre; två af dem önskar jag att påpeka. Johannes döparen sade: "Jag döper eder med vatten, men midt ibland eder står den J icke kännen. Han skall döpa eder med den Helige Ande och med eld". Detta var en yttre handling, en syndabekännelse och ett erkännande, att de behöfde förlåtelse; Johannes sade, att En var kommande att frälsa dem och de väntade Honom i en kommande tid. Men då Jesus kom och när han blef fattiga syndares lif, då meddelade Han *kraft*. Detta var Guds döpelse. Då apostlarne gingo ut, skulle de döpa i Kristi namn. Hvad menades härmed? Tillåt mig gifva en förklaring. Antag att en ung qvinna är gift; efter sitt giftermål bär hon, såsom bekant, icke längre sitt ursprungliga, utan sin mans namn. Inför lagen är hon ett med sin man; hennes skulder måste läggas till mannens. Då en själ har blifvit bragt till Kristus, befinner den sig i alldeles samma ställning. Den lemnar sin gamla karakter, sin gamla ståndpunkt inför lagen och (enligt Guds lag har den Kristi

ställning) har namn af Kristus. Då en hedning döptes, tog han ett nytt namn, hvilket kallades hans dopnamn; döpelse betydde då icke endast att doppas i vatten. Verklig döpelse var, då en själ erkände sig förlorad och förfallen och en gång för alla gaf sig helt och hållet åt Gud, och sedan den tiden icke endast trodde på Kristus, utan egde Gud inför verlden och kändes af verlden såsom tillhörande Kristus. Ser verlden på dig, såsom om du tillhörde Kristus? Om du icke har intagit denna ställning inför Gud, så är du icke enligt Guds åsigt döpt i Kristus. Du må hafva blifvit döpt i vatten med hvilken ceremoni som helst, men hvad du behöfver är hjertats döpelse i Kristus, som åtföljes af den Helige Andes bekräftelse. Då skal du känna hvad omvändelse är, hvad glädjen af det nya lifvet och hvad aftvåningen af synderna är.

Från det ögonblick en själ gifver sig åt Kristus blifver Kristus ansvarig för denna själs salighet. Hvad är Hans uppmaning till dig, ofrälsta själ? Är det icke att stå upp och låta dig döpa och två af dina synder. Vänd dig med uppriktighet till Kristus,

som har en oändlig makt för all evighet att förvara alla, som komma till honom. Om Kristus är villig att emottaga dig, om Han är villig att åtaga sig din syndaskuld och att befria dig ur ditt förfall och din hjälplöshet, skall du då vänta, till dess du vunnit någon seger öfver synden, till dess du själf har kämpat ut med satan och vunnit seger öfver honom? Om du så gör, skall du aldrig komma till Kristus. Men syndens besegrare, Han anropar dig att tillhöra Honom, och Han säger: "Stå upp och låt dig döpa och två af dina synder, åkallande Herrans namn". Hvad menas härmed? Härmed menas just att anropa Gud och taga Honom på orden. Det begärdes af Paulus att han skulle anropa detta Namn, att taga Honom såsom sin Herre, att tillhöra Honom för alltid. Det begärdes icke endast att han skulle döpas i vatten, utan i det Namnet, till en ädel förening med Gud (Johannes 1 epistel). Denna döpelse är en själens döpelse, som skall bevisas genom en utvärtes bekännelse af Kristus såsom Herre; detta är undertecknandet af föreningsförbindelsen, själens säkra godkännande deraf, från hvilken tid den fattige

syndaren bliver delaktig af Kristi hela arvedel. På samma sätt som giftermålet gör att hustrun har del uti allt som tillhör hennes man, så bliver äfven den fattige syndaren visst och oåterkalleligt delaktig i allt, som tillhör Kristus, från den tid hans fattiga själ anammar Jesus.

Välan, om Jesus kallar dig att komma i dag, om Han har underhandlat med dig dag ifrån dag, timma efter timma, hvarför väntar du? Skall jag säga dig hvarför du väntar. Om vårt evangelium vore fördoldt, veta vi att denna verdens gud har förblindat ögonen på dem hvilka icke tro. Satans mål är att hålla själar borta från Kristus, och i afsigt att göra detta ställer han det, som han vet utöfva största dragningskraften på den naturliga människan, i hennes väg, Du är rädd att erkänna Kristus, emedan verlden då icke skall tänka väl om dig eller emedan det kostar dig litet besvär. Kanske dock att du säger: "Huru kan jag veta, att jag skall göra ett rätt val?" Det var Guds kärlek som förskaffade denna frälsning för dig, och Han bjuder dig komma och smaka denna salighet. Vill du då tro förförarens

röst, som frestar dig med lockelser, hvilka aldrig göra tillfyllest? Lyssna till Herrens röst och dröj icke.

Gud sade till Lot: "Fly för ditt lif; se icke bakom dig och stanna icke i all denna ängd; men undsätt dig på berget, att du icke förgås". Om underrättelse kom att en stor eld hade utbrutit rundt omkring oss och trängde sig på oss från alla håll, och att vi alla inom en half timma skulle vara i elden, utan möjlighet att undfly, skulle du dröja? O, nej! Du skulle strax gå och kasta dig ned för Herren och icke stå upp, förrän du vore förlåten. Hvarför gör du icke så nu? Emedan du tänker att Guds långmodighet skall tillåta dig att gäckas med Honom ännu någon tid? O, må det icke fortfara så, lyssna till den kärlekens röst, som bjuder fattiga syndare komma till Frälsaren. Ja, du som är trött och tungt belastad, du är inbjuden att komma med din börda, med dina bekymmer, och Han skall gifva dig lugn. Jag har funnit lugn och det finnes dessutom tusende, som kunna bekräfta sanningen af detta lugn. Du känner till några af Guds heliga, och du känner att deras lif

och död var ett vittnesbörd som du icke kan underlåta att tro. Vill du då icke höra Jesu röst? Han åstundar endast att du för- enas med Honom, då skall du icke allenast få förlåtelse för de synder som du har begått; men den lefvande Guden skall fram- hålla Hans makt att bevara, att frälsa och befria icke allenast i dag, utan till ändan skall han bevara dig, och skall en gång, såsom ett bevis på sin nåd och sin kärlek, framställa dig inför Guds tron. Då skall du uti fröjd förblifva hos Honom från evig- het till evighet.

En kallelse att tjena Gud,

eller

Hvarför dröjer du?

Det finnes två klasser menniskor här församlade. Den ena frälsad genom Guds nåd för alltid och kallad till Herrens tjänst, kallad till förmånen att våga allt för sin Herre i den förtröstan att inom kort "Han som skall komma kommer och dröjer icke", och till dem vill jag ställa denna fråga, "Hvarför dröjer du?" Om du icke helt och hållet har hängifvit dig åt Kristi tjänst, om du ännu något håller Dig tillbaka från honom, "hvarför dröjer du?" Hvad finner du i verlden, (hvilken, enligt Guds ord, du vet skall försvinna, och i hvilken du icke har någon del och från hvilken du icke kan erhålla något annat än sorg) som fångslar dig? Du må gå omkring i verlden och söka att erhålla något, men liksom slösaren skall du icke finna hvad du söker. Han fann en

svår hungersnöd i det aflägsna landet och det som han trödde skulle tillfredsställa honom bragte honom ingenting annat än elände och sorg. Derfor frågar jag dig: "hvarför dröjer du?"

Jesus Kristus vår Herre har kommit i herrlighet att underrätta sig om sina tjenare. En tjenare är den som gör sin Herres vilja och utför hans befallningar; om du nu blifvit kallad till det välsignade företrädet att tjena Kristus, "hvarför dröjer du?" Väntar du på *lägligt tillfälle*? Finnes det icke nog tillfälle midt ibland millioner själar, af hvilka du är omgifven? Säger du, *att det finnes så många svårigheter och hinder på vägen*? Jag frågar, är du icke i Guds tjenst, och har Han icke all makt i himmelen och på jorden, och kan Han icke undanrödja hindren? Väntar du på *kraft*? Då frågar jag, har icke Gud sändt den Helige Ande? Har icke Guds Ande kommit till hans barn? Väntar du på *styrka*? Har icke Gud sagt med sina egna läppar: "Jag är din styrka", "Jag är din frälsning". "Se Gud är vår tillflykt och vår starkhet". Är icke Guds

styrka tillräcklig för dig? Om den är, "hvarför dröjer du"?

Kan du besvara denna fråga? Låt mig försöka att säga, huru du skulle besvara den. Det finnes några af Guds barn här, hvilka äro medvetna om, att de icke hängifva sig åt Herrens tjenst, emedan de icke kunna förtrösta på Honom att gifva dem en full andel; de hoppades på förlåtelse men de kunna icke hoppas på arfvedelen i himmelen. De satte sitt hopp till Honom om glädje, men icke om den fulla glädje, som Han skänker hvar och en, som öfverlemnar sig åt Hans tjenst. Tänker du dröja, till dess brudgummen kommer? Tänker du dröja, till dess Guds hus är färdigbygdt och det icke finnes en sten qvar för dig att tillägga? Tänker du gömma dig, till dess striden är öfver och de som hafva kämpat mottagas med ropet: "Väl gjordt, gode och trogne tjenare"? Jag ställer till dig dessa frågor, att du må känna din ställning enligt Guds ord. Jag talar endast till dem som hafva mottagit den Helige Ande, som hafva med Guds nåd gått från döden till lifvet. Se hvad Gud säger angående sådana

i 1:sta kapitlet i brefvet till Colosserna. Vi erfara att de "*gjordes skickliga till att delaktige vara i de heligas arfvedel i ljuset*". De gjordes skickliga i och med Kristus, emedan Kristus var deras namn, Kristus var deras rättighet. De beredde sig icke att dö och blifva tjenliga för himmelen; de voro beredda. Genom en enda handling af Gud i att förena dem med Kristus erhöilo de beredelse för evigheten.

Vidare underrättas vi om, "*att Gud uttagit dem från mörksens väldighet*". De erhöilo nu förmåga att se tingen i deras rätta väsende; de fingo sina ögon öppnade och förståndet upplyst att se hvad som var *verkligt*. Det fans en tid, då de tillbedde stumma afgudar, men nu blefvo de uttagna ur mörksens väldighet; de kände den *levande* Guden och vägen till honom. Ehuru du väl icke tillbeder en afgud i ordets egentliga betydelse — en afgud af silfver eller guld — så tillbeder du likväl en afgud i denna verdens goda. Om du fäster dig vid något verldsligt, är du en *afgudadyrkare*, hvilken tillbeder något, som icke kan hjälpa eller tillfredsställa dig.

Apostelen säger, att Gud har uttagit dig från mörksens väldighet och bragt dig att se tingen i deras rätta väsende. Liksom barn, då vi gäfvo oss å väg, tänkte vi att allt som glimmade var guld, att allt var lycka som tycktes vara lycka, men då Gud öppnade våra ögon, försvann mörkrets väldighet och vi sågo, att det var ett verkligt konungarike som nalkades; vi sågo herrligheten som nalkades; vi sågo att Jesus Kristus, vår Herre, hvilken hade uppstått från de döda, var den kommande konungen, och att vår glädje och vår förmån var att förenas med *Honom*. I den 13:de versen erfara vi, att Han "hafver försatt oss uti sin älsklike Sons rike". Hvad är det för konungarike? Det är ett evigt konungarike, ett alltid varande konungarike, som icke skall försvinna; och de hade blifvit öfverförda till detta; de hade blifvit delaktiggjorda af glädjen i detta rike; och icke allenast det, utan de hade bragts i *verklig gemenskap med Konungen sjelf*.

Att vara en kristen är icke allenast att tänka på Kristus; det betyder att vara i förening med Kristus. I Paris berättade en

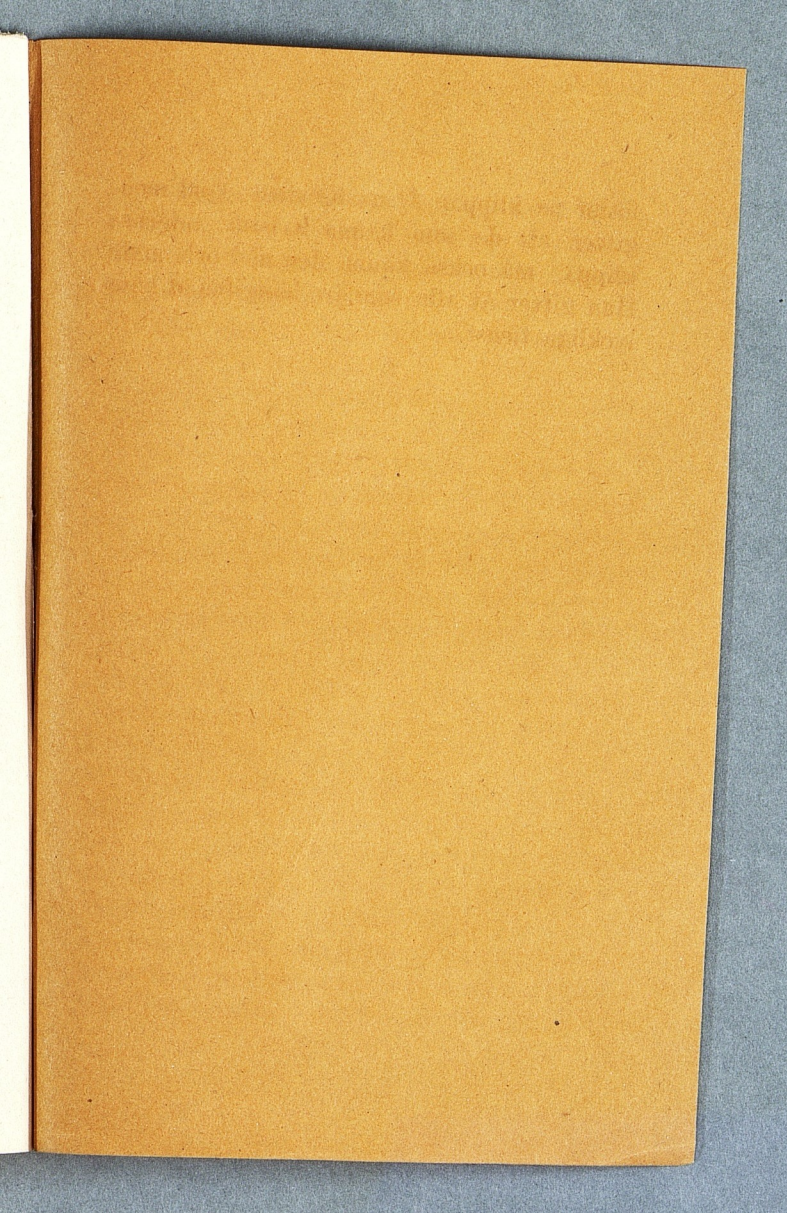
qvinna för mig, att hon under många år hade sökt Herren, och hennes ögon hade nyss blifvit öppnade att se hvad evangelium var. Jag hade förklarad hvad det betyder att vara *en med Kristus* och jag hade framställt det sålunda: Jesus Kristus vår Herre bildade ett stort bolag och i detta bolag insatte han all sin rikedom af nåd och härlighet, och den fattige syndaren som han älskade inbjöds att ingå i bolaget och medföra sina synder, sin hjälplöshet och sin ovärdighet och på grund af beskaffenheten af ett bolag erhöll han rättighet att erhålla andel i allting — han fick taga från fullheten hos Honom, hvilken hade i sin oändliga kärlek insatt alla nådens och herrlighetens rikedomar. Den fattiga qvinnan sade: "O, jag ser nu", men hon var dock olycklig till en början, emedan hon icke kunde verkliggöra det, men den följande morgonen, då hon vaknade, hade den stora sanningen uppgått för henne, att allt hvad hon hade att insätta i detta bolag var *hennes armod*. Det var icke sin religion, sina känslor, sin godhet hon hade att bringa, utan att just såsom en fattig förlorad syndare tro Hans

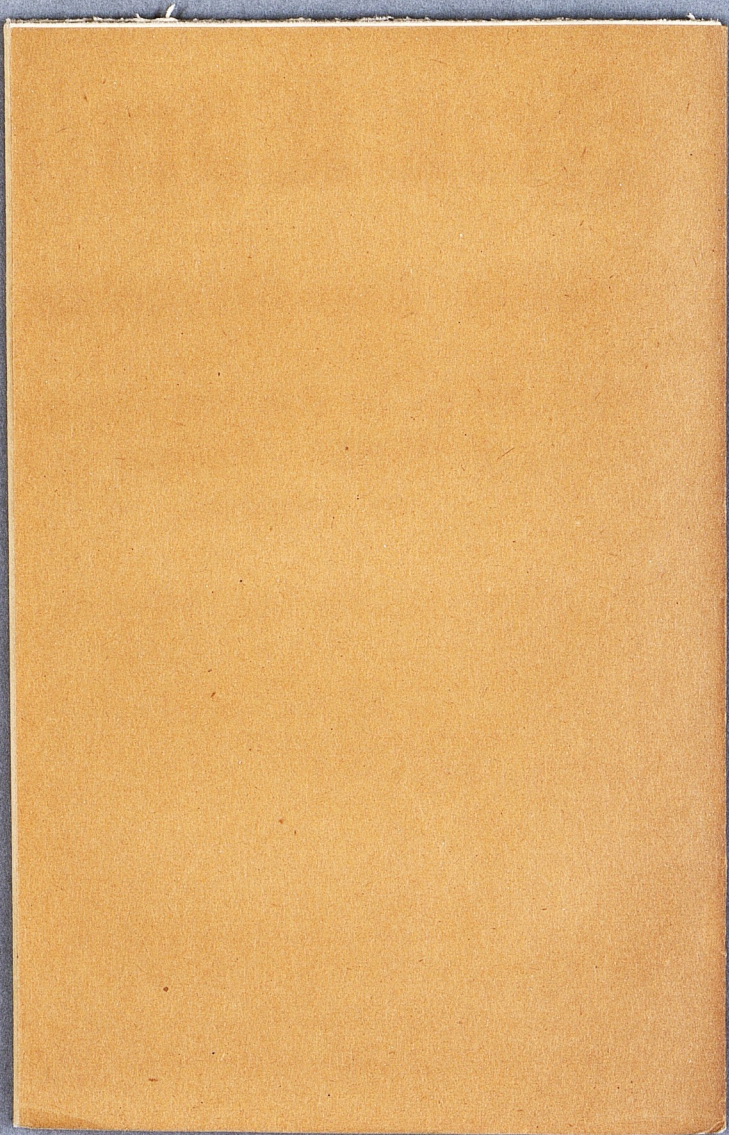
ord, då hela rikedommen i bolaget blef hennes, och hon kunde stå framför den lefvande Guden och hafva Kristus såsom sin helgelse och återlösning.

Tala därför icke om svårigheter eller pröfningar eller svaghet, ty om Herren har kallat dig till sitt konungarike och sin herrlighet, såsom vi läsa i Pauli 2:dra ep. till Thessalonicer, tror du, att han skulle leda dig till slagfältet och sedan öfvergifva dig. O, nej! Samma kärlek, hvilken förmådde honom att utgifva sig sjelf för oss, skall försäkra oss om delaktighet med honom i den kommande herrligheten. Huru svag du än är, *följ honom*. Gå ej framom eller bort från Honom; Han skall bereda hvarje steg af vägen, undanrödja alla hinder och gifva all erforderlig styrka och nåd.

Herren medgifver att de som äro hans barn må förstå hvad deras kallelse är. Innan vi fordras att inträda i tjenst, ställas vi på den eviga frälsningens grund; och derpå tillsägas vi att gå framåt och räcka handen åt dem, som hålla på att undkomma i vattnet, som kämpa med vågorna men fruktlöst, emedan de icke hafva satt sina

fötter på klippan Jesus Kristus. Gud med-
gifver att de som känna Kristus, tidernas
klippan, må också känna den nåd och makt
Han gifver åt alla som äro hängifna åt hans
lyckliga tjenst.

www.books2ebooks.eu